

“Het zorgpersoneel schreeuwt om waardering, maar krijgt ze niet.”

TEKST
Nathalie De Bisschop

FOTOGRAFIE
Anton Coene

Nu werkt ze al zes jaar als vrijgestelde in het Gentse ziekenhuis. “Ik zet me ontzettend graag in voor anderen, zeker voor het zorgpersoneel. Als we hen beter ondersteunen, doen we dat onrechtstreeks ook voor de patiënt. Enkel zo kunnen we de kwaliteit van onze zorg garanderen.”

“Ondersteunen doe ik vooral door te luisteren en door hen bij te staan in moeilijke dossiers, zoals nu bij de invoering van de IFIC-functie-classificatie. Dat nieuwe loonmodel moet je zien als een bordje gemengd. Voor de ene liggen daar betere dingen op dan voor de andere. Dat maakt het ingewikkeld.”

Daarom organiseert Marijke samen met haar collega Marc zitdagen. “Onze leden kunnen vrij binnenstappen met vragen. De dagen zitten bomvol, iedereen wil weten hoe de vork juist in de steel zit.”

De reacties zijn heel gemengd. “Voor jongere mensen is IFIC vaak voordeliger dan voor personeelsleden die al enkele jaren op de teller hebben. Die laatste groep is teleurgesteld. ‘Is dat de waardering die we krijgen voor onze inspanningen tijdens de coronacrisis?’, klinkt het. Ze zijn teleurgesteld dat ze er niet op vooruitgaan. Als je dan weet dat de zorg de laatste jaren enorm veel inspanningen heeft geleverd en het personeel nog harder moet werken door het grote personeelstekort, steekt dat. Daar lig ik ‘s nachts wakker van.”

Acht uur ‘s avonds. Tijdens de eerste lockdown was dat hét moment waarop heel wat Belgen vanuit hun deurgat applaudisseerden voor het zorgpersoneel. De appreciatie was groot toen de beelden van overvolle ziekenhuizen en overwerkte zorgpersoneelsleden in de kranten en op televisie kwamen. Vandaag, twee jaar later, blijft daar weinig van over. “Het personeelstekort in de ziekenhuizen is nijpend en de waardering voor de sector is laag”, vertelt Marijke Vindevoghel, vrijgestelde voor ACV Openbare Diensten in het UZ Gent.

Toen Marijke zo’n veertig jaar geleden afstudeerde als ziekenhuisverpleegkundige, zag het zorglandschap er totaal anders uit. “Je kan het je niet meer inbeelden, maar toen ik begon was er geen werk te vinden in de ziekenhuizen. Daarom heb ik eerst enkele jaren als opvoedster gewerkt bij mensen met een zware mentale beperking. Zes jaar later kon ik in het UZ Gent beginnen.”

Marijke sloot zich meteen aan bij ACV Openbare Diensten. “Daar heb ik nooit over getwijfeld. Ik denk echt dat ik een geboren militante ben. Dat klinkt misschien raar, maar ik heb altijd een sterk rechtvaardigheidsgevoel gehad. Toen ik nog maar net was begonnen in het UZ, hoorde ik van een collega dat ze geen verlof mocht nemen tijdens de grote vakantie. Ik zei haar: ‘Wij gaan hier niet weg tot dat geregeld is’”, vertelt Marijke trots. “We zijn naar huis gegaan met een regeling voor haar (lacht).”

Marijke Vindevoghel (59) is vrijgestelde voor ACV Openbare Diensten in het UZ Gent.

